

BIBLIOTEKA

E

814-1

26. 61

SHTETIT

GJIROKASTËR

PETRAQ DHIMA

*Më
presin*

poezi

SH-1
84. 61.

Petraç Dhima

MË
PRESIN

poezi

49272

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

1-19-30
6-10-30

Redaktor
LLAMBRC RUCI

LLAMBRC

LLAMBRC RUCI

MOTIV MESNATE

Erdh mesnata, erdh vërtet,
me dremitjen në qepallë,
veç motivi nuk më ndahet
këlthet vargu si i gjallë.

Befas dhomën mbush një qarje,
befas dhomën mbush një zë,
është fëmija disaditshe
nëna e saj në gji e vë.

Hesht fëmija kur te gjiri,
duke thithur, qumësht pi,
veç kështu rritet e rritet
kur te gjoksi i nënës rri.

Dhe motivi si fëmija
brenda gjoksit më këlthet,
ta shkallmon kraharorin,
i ngarkuar është me jetë...

SHQIPONJAT

Shqiponjat janë vetë liria,
kur ngrihen qiellit fluturim...
Hapësira e gjerë
hapësira e kthjellët,
pa to s'do kishte kurrë kuptim.

KAMBANA E ZËRIT

Ti, Partia ime, ke hyrë në vatra tona
dhe zjarrin e jetës ndezur na e mban.
Edhe pse koha është e mbarsur me tufane,
dritë e ngrohtësi
përhap ti në çdo anë.

E ç'do të isha unë pa frymën që më ngroh,
pa dorën që në rrugën e madhe më drejton?
E zëri im ç'do të ishte në rrugët e jetës?
— Një këlthitje e humbur
që kush s'e dëgjon.

Ti, Partia ime, je forca që më rrit
e jehonë prej kushtrimi i jep zërit tim;
në ballë të kohës ti je kambanë sulmi
nga merr udhë
kumbues zëri im.

NË FSHATIN AGIM*)

Agimi, fshati i së dashurës sime,
me njerëz, rrugë, shtëpi të zakonshme,
dikur ka pasur emrin Çiflig
që rrallë përsëritet në ditët e sotme.

Beu të gjitha i kishte të tijat:
tokën, rrugët, gjethet e pemët,
veçse dashurinë e njerëzve kurrë
s'e bëri strehë që të vendoste zemrën.

---

*) Agimi — fshat në Myzeqe

FUND TETORI

Ky plepi, ja, të verdhat gjethe
një nga një zë e i shkund
dhe toka nis e i tërheq
kur era lehtë i lëkund.

... Dhe zhvishen pemët. Degët bosh
mbeten braktisur prej blerimit,
rrugën e largët nisin zogjtë
me të drejtën e rikthimit.

Por ja, pas tij vjen nëntori
festiv, gjëmues shkrepëtin,
rrezet e tij të kuqe flakë,
bien gjithkund, na përtërijnë.

Pemët, jo, s'do mbeten shkretë
ku të fryjë veç era e dimrit,
ato do mbushen me flamuj
nëntori të kuq e ka ngjyrimin.

GJURMËT E PËRGJAKURA

Ata marshonin pa u ndalur
mbi brinja malesh, në thëllim.
Qielli mbi ta hidhte dëborë,
mali derdhte suferinë.

Dikush nuk kishte as opinga,
as këpucë, as çizme s'kish,
i fortë si kreshnik legjendash
ecte para nëpër ngricë.

Këmbët seç pikonin gjak
edhe linin gjurmë të kuqe,
gjurmët ishin për të ardhmen
drita nëpër rrugë lufte.

Hiqte opingat e tij shoku,
i thosh: ndalo, vëlla, sërish
duhet të eci unë i zbathur
që ti i vetëm të mos ngrish.

Rrugës opingat qarkulluan
partizanët këmbë më këmbë
Vetëm kështu plaga e shokut
në të gjitha zemrat dhëmb.